

Arrest

nr. 261 081 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. WIES, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 september 2020 en op 6 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.V.G., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1990 in X, departement Valle del Cauca, Colombia. U woonde doorheen uw kindertijd op verscheidene plaatsen.

Toen u zestien jaar oud was, vestigde u zich met uw familie opnieuw in Cali. In Cali voltooide u uw middelbare studies. Al van jongs af aan ging u aan de slag bij het befaamde ijs/gelatinekraam van de familie. Voor uw vertrek naar België was u tevens gedurende enkele jaren actief als verkoopster in een bakkerij. Op 27 mei 2007 beviel u op zestienjarige leeftijd van een dochter genaamd M.F.C.G.. Uw dochter woont tot op heden bij uw moeder in Cali.

Op 15 mei 2008 liep u tijdens het werk in het ijs/gelatinekraam in Cali ene El Greñas tegen het lijf, een jongen die u al langer kende. El Greñas behoorde tot een bende, Los Simpsons, net zoals de rest van zijn familie. Hij vertelde u over het systeem van gota a gota, snelle en informele leningen, en dat u bij hem steeds terecht zou kunnen om op die manier geld te lenen. U was wel geïnteresseerd in een lening, de eerste verjaardag van uw dochter stond immers voor de deur en u wilde graag een kleine bijeenkomst organiseren. Een tiental dagen later, op 24 mei 2008, zocht u El Greñas terug op en leende u een bedrag van 400.000 Colombiaanse peso's (omgerekend ongeveer 90,50 euro) met een intrest van 10 procent. U zou maandelijks deze 10 procent intrest moeten betalen tot u het geleende bedrag van 400.000 kon aflossen. De volgende periode begon u zonder enige problemen maandelijks de intrest te betalen in afwachting tot u het initieel geleende bedrag bij elkaar gesprokkeld had.

Enige tijd later, op 8 augustus 2008, ging u zoals elke maand afgesproken opnieuw langs bij El Greñas om intrest te betalen. Hij vroeg u of u de 400.000 geleende peso's al kon terugbetalen, hij had het geld nodig. U kon dit nog niet voorleggen, maar verwachtte om dit in december wel te kunnen bezorgen. In de tussentijd zou u gewoon verder de afgesproken intrest betalen. El Greñas zei dat hij niet meer kon wachten, maar dat u de lening ook zou kunnen aflossen door met hem naar bed te gaan. U weigerde, maar hij pakte u vast bij de hals en schold u uit. U kon zich loswrikken en liep snel weg. Om de hoek trof u uw broer V.A. aan. Na jullie verhuis naar Cali was uw broer echter in aanraking gekomen met drugs, hij gebruikte geregeld verdovende middelen. Ook op dat ogenblik was uw broer onder invloed. U vertelde uw broer wat er gebeurd was, dat El Greñas zonet had geprobeerd om u te verkrachten. Uw broer reageerde dat u meteen weg moest. U nam daarop een taxi en keerde huiswaarts.

Achteraf zou blijken dat V.A., onder invloed, begrepen had dat El Greñas u effectief had verkracht. Nadat u was vertrokken, was hij El Greñas gaan opzoeken om hem hiermee te confronteren, hetgeen ontaarde in een gevecht. Dit escaleerde, waarop uw broer El Greñas doodstak. Nog steeds onder invloed, liet hij het lichaam van El Greñas achter en scheerde hij zich weg. Daarop kwam V.A. een neef van El Greñas tegen, die uw broer aanviel. De twee mannen begonnen te vechten en uw broer takelde deze neef toe in zijn gezicht met een glasscherf. Uw broer vluchtte weg, maar hij kon worden tegengehouden en werd overgeleverd aan de politie. V.A. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de moord op El Greñas en de verwondingen die hij had toegebracht aan diens neef. In 2016 kon hij omwille van goed gedrag vervroegd vrijkomen. Sindsdien woont hij met zijn gezin in Cali, zij het voorlopig nog met een enkelband.

Na de dood van El Greñas en de opsluiting van uw broer, was de familie van El Greñas zeer kwaad op u. Volgens La Poche, de moeder van El Greñas en tevens lid van Los Simpsons, trof u de schuld voor het hele gebeuren. Ongeveer een week na de moord kwam La Poche bij jullie thuis op de deur bonken. U kwam buiten, waarop zij u een slag in het gezicht gaf en u bij de haren sleurde. Ze riep u verschillende lelijke dingen toe, en verzekerde u ervan dat ze u niet gerust zou laten. Daarop verhuisde u samen met uw moeder en dochter naar een andere wijk in Cali, Terron Colorado. Maar ook daar vond La Poche u terug en kwam ze u opzoeken. Ze liet u ook geregeld bestellen, er werden stenen door de ramen gegooid en er werden gemene boodschappen achtergelaten op de muren van jullie woning. De eigenaar van de woning die u huurde in Terron Colorado, een politieagent, toonde begrip maar wilde niet dat u nog langer zou blijven.

In 2015 trok u een viertal maanden alleen naar Medellín. U woonde er bij een vriendin en vond er werk. U moest echter na verloop van tijd terugkeren naar Cali, waar uw dochter bij uw moeder was blijven wonen, nadat zij betrokken was geraakt in de ruzies tussen uw zus en haar echtgenoot. Er was immers een proces omtrent vermeend seksueel misbruik van uw dochter door uw schoonbroer opgestart, maar uiteindelijk bleek er niets aan de hand te zijn. U bleef nadien in Cali wonen in de wijk La Nave, waar u samen met uw dochter een appartementje huurde.

U ging opnieuw aan de slag in Cali bij de familiezaak, het ijs/gelatinekraam. U besloot echter vanaf 2016 bescherming te zoeken tegen La Poche en de haren, en zocht op aanraden van een vriendin contact met ene El Enano. El Enano behoorde tot de bende Los Ochos, rivalen van Los Simpsons. In ruil voor wekelijks 80.000 Colombiaanse peso's (omgerekend ongeveer 18 euro), zorgde hij ervoor dat niemand

van Los Simpsons u kon treffen. U verdiende dagelijks zo'n 29.000 tot 33.000 Colombiaanse peso's per dag. In de periode die volgde ging alles goed, tot u op een gegeven moment in juli 2017 werd bestolen door iemand die u herkende als behorende tot de bende Los Ochos.

In 2016 had u in Cali een man leren kennen, een Colombiaan die ruim vijftien jaar in België woont, jullie begonnen een relatie. Hij nodigde u en uw dochter uit om naar België te komen en hielp u in 2017 om een paspoort te bekomen. Nadat uw grootmoeder begin 2019 overleed, liet zij u een behoorlijke som geld achter zodat u naar België zou kunnen komen en uw vriend zou kunnen komen vervoegen.

Op 31 maart 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. U kon initieel terecht bij uw vriend in Brussel, maar na verloop van tijd ontdekte u dat de man in wezen reeds getrouwd was met een andere vrouw. De relatie werd ongeveer drie maanden na uw aankomst in België verbroken. Vervolgens deed u op 8 januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Ook na uw aankomst in België bleef u nog een tijd beschermingsgeld betalen voor uw dochter. M.(...) woont sinds uw vertrek bij uw moeder. In het najaar van 2020 verhuisden ze naar een andere wijk in Cali, Nueva Granada, omwille van verminderde inkomsten door de coronapandemie. Doordat ze verhuisden naar een wijk die niet gelegen was nabij een grenslijn van de bendes, stopte u met beschermingsgeld betalen in november of december 2020. Op 25 februari 2021 raakte uw dochter gewond aan de voet na een confrontatie met I., de zoon van La Poche en de broer van El Greñas. Uw dochter was die avond in de woonkamer aan het spelen met de dochter van de huisbazen, uw moeder was op dat moment niet aanwezig in de ruimte. I. passeerde aan het raam en riep uw dochter beledigende zaken toe. Uw dochter reageerde daarop door haar vinger op de mond te leggen, alsof hem te doen zwijgen. I. werd kwaad en gooide een steen door het raam. Uw dochter kwam ten val en raakte daarbij door het gebroken glas gewond aan haar voet. I. is daarop vertrokken. Uw dochter kreeg vervolgens in het ziekenhuis verzorging en kon diezelfde avond naar huis terugkeren.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door diegenen die u al jarenlang bedreigen, de familieleden van de door uw broer gedode man. Daarnaast vreest u voor uw dochter dat zij in Colombia geen rustig leven kan opbouwen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van een document betreffende de veroordeling en bijhorende strafmaat van uw broer, foto's van medische documenten betreffende uw dochter en foto's van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de familieleden van El Greñas, de jongen die door uw broer werd gedood in 2008 (CGVS 30/09/2020 [hierna CGVS 1], p. 17; CGVS 06/04/2021 [hierna CGVS 2], p. 14, p. 19). Zij zouden u immers nog steeds de schuld geven voor dit hele gebeuren. Het CGVS dient vooreerst op te werpen dat het in wezen niet betwist dat uw broer in 2008 betrokken is geraakt in een conflict dat uitmondde in de dood van El Greñas, maar u kan hoegenaamd niet aannemelijk maken dat u ingevolge deze dertien jaar oude feiten op heden enige vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou dienen te koesteren. Er kunnen immers gefundeerde twijfels worden geplaatst bij de ernst, plausibiliteit en geloofwaardigheid van uw beweringen zijnde dat de familieleden van El Greñas het op u gemunt zouden hebben.

Om te beginnen wordt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees danig gerelativeerd door de vaststelling dat u na een verblijf van enkele maanden in Medellín in 2015, zich eenvoudigweg opnieuw zonder enige scrupules in Cali vestigde, nota bene in dezelfde omgeving als waar u vervolging of ernstige schade beweert te vrezen (CGVS 2, p. 5). In Medellín heeft u in wezen nooit iets van uw vroegere problemen gemerkt, u had er bovendien net werk gevonden en u heeft er een vriendin bij wie u terecht kan (CGVS 1, p. 13-14; CGVS 2, p. 5). Het mag bijgevolg verbazen dat u alsnog besloot om in Cali te blijven nadat gebleken was dat het dispuut omtrent vermeend seksueel misbruik, waardoor u uit Medellín diende af te zakken, slechts een storm in een glas water bleek te zijn (CGVS 2, p. 16). Dat het nadien voor u en uw dochter niet mogelijk was om opnieuw naar Medellín te gaan, waar u nochtans nooit enige problemen heeft ervaren, omdat uw vermeende belagers oorspronkelijk afkomstig zouden zijn uit die streek en het daar nog gevaarlijker zou zijn omwille van wat u beschrijft als drugssmokkel, alsook dat u in Medellín opnieuw werk zou moeten zoeken en het gewoonweg makkelijker was om terug bij de familiezaak in Cali aan de slag te gaan (CGVS 2, p. 16), kan op geen enkele manier overtuigen. Indien er wat u en uw dochter betreft werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan omwille van de problemen met La Poche en haar bende, kan het allerminst overtuigen dat u een plaats waar u nooit iets gemerkt had van uw problemen achterlaat om daarop gedurende meerdere jaren opnieuw neer te strijken in dezelfde omgeving waar uw belagers u reeds zouden hebben weten treffen en waar de problemen zouden zijn ontstaan. U zou zelfs nooit meer hebben overwogen om Cali te verlaten in een poging om de zogenaamde problemen achter u te laten omwille van socio-economische beweeggronden (CGVS 2, p. 19), hetgeen niet bepaald getuigt van een gegronde vrees. Dat u bovendien tot wel twee keer toe uw dochter achterlaat in de omgeving waar u vervolging zou dienen te vrezen, waaruit u tevens een vrees voor het leven van uw dochter aan verbindt, doet eveneens erg eigenaardig aan. U bracht haar immers niet mee naar België, noch vergezelde uw dochter u toen u naar Medellín verhuisde (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 5, p. 8). Dat u over onvoldoende financiële middelen beschikte om ook uw dochter uit Colombia te laten vertrekken omdat uw grootmoeder u enkel en alleen voor uw reis geld had nagelaten (CGVS 1, p. 5) kan geen verschoning bieden. Het mag daarenboven verbazen dat u na uw vertrek uit Colombia gedurende meer dan anderhalf jaar wel in staat bleek te zijn om wekelijks 50.000 Colombiaanse peso's aan zogenaamd beschermingsgeld voor uw dochter over te maken (CGVS 2, p. 15), maar u haar niet met dat geld in veiligheid zou brengen in een andere omgeving dan Cali. Bovenstaande elementen ondergraven alreeds onherroepelijk de ernst en geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven vrees en asielmotieven.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u in wezen na uw terugkeer uit Medellín gedurende meerdere jaren in Cali een normaal leven hebt opgebouwd, steeds op hetzelfde adres in de wijk La Nave (CGVS 2, p. 4). U verklaart immers in alle jaren na uw terugkeer uit Medellín tot uw vertrek geen problemen meer te hebben gekend, buiten het vermeende gegeven dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een diefstal (CGVS 1, p. 10, p. 13, p. 14-15). Uw verklaringen met betrekking tot deze overval vertonen echter enkele fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het ernstige twijfels geplaatst dienen te worden bij de geloofwaardigheid van deze vermeende gebeurtenis. Zo situeert u deze overval bij de Dienst Vreemdelingenzaken in juli 2018 (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5), terwijl u later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud deze feiten duidt in juli 2017 (CGVS 1, p. 14). Hiermee geconfronteerd, geeft u slechts te kennen dat u het eigenlijk niet meer weet en past u uw verklaringen aan naar het jaar 2018 (CGVS 1, p. 14), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan ombuigen. Bovendien vertelde u initieel dat u toen beroofd zou zijn door iemand die u herkende als geaffilieerd met de bende Los Ochos (CGVS 1, p. 10), dus niet Los Simpsons van de familieleden van El Greñas en La Poche (CGVS 1, p. 13). Later beweert u dan weer dat u tijdens deze laatste diefstal wel familieleden van La Poche en El Greñas had herkend (CGVS 1, p. 13). Dergelijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben tot de essentie van de door u naar voren geschoven gebeurtenis, ondermijnen onvermijdelijk de geloofwaardigheid ervan.

Zoals reeds aangeraakt kende u in La Nave in wezen een rustig leven, u had er een normale en aangename dagelijkse routine opgebouwd (CGVS 2, p. 7). In tegenstelling tot wat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde, namelijk dat u na de vermeende diefstal stopte met gelatine te verkopen en niet meer buiten de omgeving kwam (CGVS 1, p. 15), geeft u later immers te kennen dat u wel degelijk steevast tot uw vertrek uit het land aan het werk bleef. Zo werkte u al van kindsbeen op verscheidene locaties in het gelatinekraam waarvoor uw familie erg bekend staat in de omgeving en u bleef dit doen tot twee dagen voor de reis naar België (CGVS 2, p. 6-7). Daarnaast was u ook drie jaar lang aan de slag in een bakkerij als verkoopster, een job die u uitoefende tot enkele maanden voor uw vertrek uit Colombia. Dergelijke jobs zijn evenwel allerminst discreet te noemen. Daarbij ging uw dochter

al drie jaar lang steeds naar dezelfde school alvorens de coronapandemie uitbrak en ze haar lessen online diende verder te zetten (CGVS 2, p. 9). U en uw dochter leidden sinds uw terugkeer uit Medellín in 2015 aldus een normaal leven, zonder ook maar enige concrete aanvaringen met La Poche, de andere familieleden van El Greñas en de bende Los Simpsons, hetgeen een duidelijke verdere aanwijzing vormt dat er wat u betreft feitelijk geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Onvermijdelijk dringt de vaststelling zich op dat indien de familieleden en bendeleden van El Greñas u of uw dochter werkelijk hadden willen treffen, zij hier gedurende meer dan tien jaar in wezen alle kansen toe hebben gehad. Dit alles laat echter toe te vermoeden dat de familieleden en bendeleden van El Greñas het in wezen niet op u gemunt hebben.

Het kadert daarbij niet in logisch geheel dat de familieleden van de gedode El Greñas u gedurende meer dan een decennium onterecht de schuld zouden blijven geven en u zouden blijven willen belagen, terwijl ze de werkelijke dader van de moord op hun geliefde zowaar ongemoeid zouden laten. Uw broer V.A., diegene die El Greñas werkelijk om het leven heeft gebracht, heeft immers alreeds in 2016 de gevangenis mogen verlaten (CGVS 2, p. 10-11). Hij vestigde zich nadien met zijn gezin opnieuw in Cali, waar hij tot op heden zonder ook maar enige problemen verblijft. Met V.A. gaat alles goed, zijn vrouw is aan het werk en zijn zoon studeert (CGVS 1, p. 16-17). Het doet bijzonder vreemd aan dat uw broer nooit enige problemen heeft gekend met de naasten en bendeleden van zijn slachtoffer, indien deze werkelijk wel al zo lang u in het vizier zouden hebben. Ook de rest van uw familieleden, waaronder uw moeder en dochter, wonen allen in de stad Cali en met hen gaat het over het algemeen goed (CGVS 2, p. 10-11). De geloofwaardigheid van de door u naar voren gebrachte asielmotieven komen met andere woorden verder op de helling te staan.

Vanuit bovenstaande optiek kan dan ook het door u naar voren geschoven incident waarbij uw dochter gewond raakte na een confrontatie met I. op 25 februari 2021 (CGVS 2, p. 17-18), niet overtuigen als zijnde een gerichte aanval vanwege de familieleden van El Greñas omdat ze het op u gemunt hebben. Het doet bijzonder eigenaardig aan dat I., de kleinzoon van La Poche (CGVS 2, p. 14, p. 18), na talloze jaren plotsklaps een steen richting uw dochter zou gooien, terwijl uw dochter de man daarvoor klaarblijkelijk regelmatig zonder enige noemenswaardige incidenten tegenkwam. Indien uw dochter werkelijk een doelwit zou zijn en indien uw belagers werkelijk uw dochter zouden willen treffen nadat u het land had verlaten, dan mag het verbazen dat I. na het gooien van de steen en het breken van het raam waar uw dochter zich achter bevond, simpelweg de benen nam en uw dochter hem daarna nooit meer terugzag (CGVS 2, p. 18). Uw dochter zou immers op dat ogenblik zonder volwassene in de buurt aan het spelen zijn. I. beschikte met andere woorden over voldoende opportuniteit om uw dochter werkelijk iets aan te doen indien hij dat zou willen. Dat dit eigenlijk op geen enkele manier gebeurde, uw dochter zou zich immers pas in tweede instantie hebben verwond aan het gebroken glas (CGVS, p. 17), toont nogmaals in de richting van de hierboven genoemde vaststelling, namelijk dat La Poche en de haren u in wezen niet in het vizier hebben. De door u beschreven gang van zaken betreffende de wonde die uw dochter zou hebben opgelopen, kan bijgevolg niet overtuigen. Het CGVS betwist niet dat uw dochter op desbetreffende 25 februari 2021 in het ziekenhuis verzorging diende te krijgen aan een voetwonde, maar uw verklaringen omtrent de manier waarop ze deze wonde zou hebben opgelopen doen de wenkbrauwen fronsen en komen weinig geloofwaardig over. De door u neergelegde medische documenten betreffende de verwondingen van uw dochter kunnen daarbij geen sluitend bewijs bieden voor de door u verklaarde omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen (zie document 4 in de groene farde van het administratief dossier). Dit biedt nooit volledige zekerheid over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Hetzelfde kan worden gezegd van de foto's die u hierbij voegt (zie document 5 in de groene farde van het administratief dossier). De ziekenhuisdocumenten tonen slechts aan dat uw dochter verzorging nodig had aan haar voet, maar er wordt tevens duidelijk in vermeld dat de oorzaak van de wonde niet geheel duidelijk is en dat de patiënte verklaarde aan het wandelen te zijn (zie bijgevoegde vertaling). Dat uw dochter tegenover de medische instanties verklaarde dat zij zich had bezeerd tijdens het wandelen, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent onherroepelijk in het gedrang. U kan aldus niet aannemelijk maken dat de verwondingen die uw dochter aan haar voet opliep in februari 2021 ook maar enigszins in verband kunnen worden gebracht met de vermeende problemen die u zou hebben met La Poche en de familieleden, die na dertien jaar op geen enkele manier als actueel kunnen overtuigen.

De ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees worden nog verder gerelativeerd door de vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle

redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de familieleden van El Greñas en de bende Los Simpsons nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalía of zocht u andere hulpmogelijkheden. Ook uw moeder en dochter hebben zich nooit tot de nationale autoriteiten gericht in navolging van de vermeende confrontatie met I. (CGVS 2, p. 19), hetgeen toch de wenkbrauwen mag fronsen indien uw dochter hierbij werkelijk verwondingen zou hebben opgelopen. Dat zij geen klacht zouden hebben neergelegd door hetgeen uw broer heeft meegemaakt, raakt kant noch wal (CGVS 2, p. 19). Verder kunnen uw beweringen omtrent vermeende corruptie van de politie niet overtuigen, deze zijn immers slechts speculatief en kunnen evenmin verschoning bieden. Eerder zou u immers reeds uw weg naar de politie hebben gevonden nadat uw identiteitskaart gestolen zou zijn geweest (CGVS 1, p. 14). Dat u toen wel aangifte zou hebben gedaan over de diefstal van uw identiteitsdocument, maar op geen enkel moment verdere bescherming zou hebben gezocht, doet wederom aan uw algehele geloofwaardigheid twijfelen. Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat een voormalige huisbaas een agent was en dat hij steeds erg begripvol zou geweest zijn naar u toe (CGVS 1, p. 9). Het mag aldus nog meer verbazing opwekken dat u nooit enige hulp zocht. Dat u gedurende al deze jaren nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u omwille van het feit dat u aan bepaalde personen van Los Ochos beschermingsgeld zou hebben betaald, geenszins aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Hoewel u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wenste te laten uitschijnen dat het stoppen met betalen van dit beschermingsgeld problemen zou kunnen veroorzaken met Los Ochos (CGVS 1, p. 15), dient in wezen te worden opgemerkt dat u niet veel later de betalingen beëindigde en dat nergens uit uw verklaringen naar voren komt dat Los Ochos hier ooit enige problemen van hebben gemaakt (CGVS 2, p. 15). Daarbij dient te worden aangestipt dat u geen enkele vrees aanhaalt ten opzichte van Los Ochos of ingevolge het beschermingsgeld, u stelt duidelijk enkel La Poche en de haren te vrezen (CGVS 2, p. 14). Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen enkele gegronde vrees in uw hoofde vaststellen wat betreft Los Ochos en El Enano. Dat het beëindigen van het beschermingsgeld ertoe zou kunnen leiden dat La Poche en de haren uw familie opnieuw zouden kunnen gaan lastigvallen, lijkt in het licht van alle voorgaande weinig waarschijnlijk.

Als laatste dient te worden toegevoegd dat uw asielaanvraag wordt gekenmerkt door een laattijdig karakter, hetgeen eveneens negatief reflecteert op de oprechtheid van de door u naar voren geschoven vrees. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees worden immers danig ondermijnd door de vaststelling dat u een kleine tien maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen na uw vertrek uit Colombia en dat u voor deze laattijdigheid geen verschonende verklaring kan bieden. U arriveerde in België op 1 april 2019 en diende voor het eerst een asielaanvraag in op 8 januari 2020. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u aanvankelijk rekende op uw Colombiaans-Belgische partner omdat u hier met hem zou kunnen samenwonen maar dat de relatie gekenmerkt werd door dramatiek en problemen (CGVS 2, p. 12), biedt weinig verschoning. Dit laat het CGVS toe te vermoeden dat er andere motieven hebben meegespeeld voor uw vertrek uit Colombia, en dat het zoeken van internationale bescherming in wezen geen prioriteit voor u bleek te zijn. Bovendien gingen jullie drie maanden na uw aankomst in België uit elkaar (CGVS 2, p. 8), alsnog wachtte u nog meer dan een half jaar met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van iemand die beweert een gegronde vrees te koesteren, kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de asielprocedure. Dat het nog een zevental maanden duurde vooraleer u zich tegenover de Belgische asielinstanties vluchteling verklaarde, mag sterke verbazing oproepen. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen finaal de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees onderuithalen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart voor, dient gesteld te worden dat het CGVS uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Evenmin wordt weerlegd dat uw broer werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, zoals ook blijkt uit de kopie van een document betreffende deze veroordeling en bijhorende strafmaat, die u neerlegt. Er dient echter te worden vastgesteld dat u ingevolge deze gebeurtenissen op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk weet te maken (zie supra). De medische documenten betreffende uw dochter en de bijhorende foto's, kunnen zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd niet overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953

(hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut, wijst verzoekster erop dat, gelet op de huidige context in Colombia, haar verklaringen niet alleen coherent maar ook plausibel zijn. De beoordeling of haar relaas voldoet aan de criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, laat zij evenwel aan de Raad over.

In elk geval, volgens verzoekster dient haar relaas ook vanuit het oogpunt van de subsidiaire bescherming te worden onderzocht. In dit opzicht meent verzoekster dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en van de UNHCR-richtlijnen van september 2015. Zij meent dat de veiligheidssituatie in Colombia de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt, daar volgens verschillende bronnen niet kan worden uitgesloten dat er in dat land sprake is van een intern gewapend conflict. Verzoekster is afkomstig uit Cali waar verschillende strijdende partijen aanwezig zijn en de controle van de regering in het departement Valle del Cauca zeer gering is. Verzoekster verwijst ook naar de protesten die in april 2021 uitbraken en het geweld dat door de ordediensten werd gebruikt. Verzoekster stelt verder dat burgers worden getroffen door het geweld tussen gewapende groeperingen en de overheden en dat het geweld als willekeurig kan worden beoordeeld. Er is sprake van ernstige mensenrechtenschendingen, van afpersing, moorden en kidnappings die *“gewoonlijk geworden zijn”*. Verzoekster meent verder dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen tegen *“dadens van ernstige schade”* in geval van terugkeer, te meer daar de Colombiaanse overheden ook schuldig zijn aan ernstige schendingen van mensenrechten en er sprake is van een belangrijke ontheemding van de burgerlijke bevolking. Zij argumenteert dat het duidelijk is dat zij bij terugkeer naar Colombia louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt daar de aard van het geweld betekent dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld, in het bijzonder in haar regio van herkomst. Ten slotte meent verzoekster dat de economische situatie in Colombia moeilijk is en nog is verslechterd door de Covid-crisis waardoor een intern vluchtalternatief niet haalbaar is. Verzoekster verwijst uitgebreid naar en citeert uit objectieve landeninformatie.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal aangaande de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en tracht deze te weerleggen. Zij vraagt het voordeel van de twijfel.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- stuk 3. UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, HCR/EG/COL/15/OI, September 2015;
- stuk 4. COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”*, 13 november 2019, p. 7, 18, 33 en 46;
- stuk 5. COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”*, 27 juli 2020, p. 7, 15, 31, 35-36;
- stuk 6. Human Rights Watch, *“World Report 2021 - Colombia : Events of 2020”*;
- stuk 7. USDOS, *“Annual report on human rights in 2020 - Colombia”*;
- stuk 8. Amnesty International, *“Colombia 2020”*;
- stuk 9. OSAR, *“Colombie : violences policières et protection de l'État”*, 15 juli 2020, p.7 ;
- stuk 10. Libération, *“En Colombie, la répression du président Duque s'accroît”*, 5 mei 2021;
- stuk 11. AFP, *“Thousands return to Colombia's streets after week of deadly anti-govt protests”*, 6 mei 2021;
- stuk 12. BBC, *“Colombia protests: UN 'deeply alarmed' by bloodshed in Cali”*, 4 mei 2021.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 24 augustus 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

4. Vraag om inlichtingen

Naar aanleiding van de vraag van de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om informatie over beschermingsmogelijkheden in Colombia neer leggen, maakt de verwerende partij op 25 augustus 2021 onder de hoofding "*Aanvullende nota*" de COI Focus "*Colombia: beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021 over.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart Colombia te hebben verlaten omwille van bedreigingen door familieleden van El Greñas, de jongen die door haar broer werd gedood in 2008. Zij houden haar verantwoordelijk voor deze moord.

De Raad stelt vast dat deze beweerde problemen van gemeenrechtelijke criminele aard zijn en geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift ook geen argument aan dat hierover anders doet denken, maar laat dit over aan de beoordeling door de Raad.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Haar vluchtrelaas zal dan ook verder worden besproken in het kader van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Colombia.

7.2. Verzoekster slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, nu er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij wordt bedreigd door familieleden van El Greñas, de jongen die door haar broer werd gedood in 2008, en die behoren tot de bende Los Simpsons.

7.2.1. Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat de commissaris-generaal niet haar vrees in twijfel trekt maar wel de actualiteit ervan, maakt zij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing door zich enkel te focussen op de woorden *“dertien jaar oude feiten”* en *“heden”* en de verdere context van deze bewoordingen uit het oog te verliezen.

Er wordt weliswaar niet betwist dat haar broer in 2008 betrokken is geraakt in een conflict dat uitmondde in de dood van El Greñas, maar de commissaris-generaal oordeelt vervolgens dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van dit feit een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar hij *“gefundeerde twijfels”* plaatst *“bij de ernst, plausibiliteit en geloofwaardigheid van [verzoeksters] beweringen”* dat de *“familieleden van El Greñas het op [verzoekster] gemunt zouden hebben”*. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de vrees van verzoekster wel degelijk in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal en dat haar vrees zelf bijgevolg ongeloofwaardig wordt bevonden.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in dit standpunt. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde gebeurtenissen onwaar zouden zijn. De Raad gaat na of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de

relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.2.2. Vooreerst merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat het weinig logisch en aannemelijk voorkomt dat de familieleden van El Greñas, zoals zijn moeder La Poche, verzoekster gedurende meer dan een decennium de schuld zouden blijven geven voor zijn dood en haar zouden blijven belagen, terwijl ze de werkelijke dader van de moord op hun geliefde, haar broer V.A., verder ongemoeid zouden laten.

Volgens verzoeksters verklaringen heeft haar broer V.A., die El Greñas doodde, immers in 2016 al de gevangenis mogen verlaten, (NPO 6 april 2021, p. 10-11) en vestigde hij zich nadien met zijn gezin opnieuw in Cali, waar hij tot op heden zonder ook maar enig probleem verblijft. Zij verklaart verder dat met V.A. alles goed gaat, dat zijn vrouw aan het werk is en dat zijn zoon studeert (NPO 30 september 2020, p. 16-17). Het is weinig aannemelijk dat verzoekster al zo lang het doelwit zou zijn van de familie van El Greñas maar dat haar broer, de werkelijke moordenaar van El Greñas, daarentegen volledig ongemoeid wordt gelaten en nooit enig probleem heeft gekend met de naasten van zijn slachtoffer en de bendeleden. Deze onaannemelijke gang van zaken zet de geloofwaardigheid van haar relaas op de helling.

Ook verzoeksters overige familieleden, onder wie haar moeder en dochter, wonen allen in de stad Cali, zouden in al die tijd niet persoonlijk zijn gevisieerd en stellen het in het algemeen goed (NPO 6 april 2021, p. 10-11). De commissaris-generaal motiveert in dit kader over het incident met haar dochter, dat plaatsvond na verzoeksters vertrek uit Colombia, op goede gronden als volgt: *"Vanuit bovenstaande optiek kan dan ook het door u naar voren geschoven incident waarbij uw dochter gewond raakte na een confrontatie met I. op 25 februari 2021 (CGVS 2, p. 17-18), niet overtuigen als zijnde een gerichte aanval vanwege de familieleden van El Greñas omdat ze het op u gemunt hebben. Het doet bijzonder eigenaardig aan dat I., de kleinzoon van La Poche (CGVS 2, p. 14, p. 18), na talloze jaren plotsklaps een steen richting uw dochter zou gooien, terwijl uw dochter de man daarvoor klaarblijkelijk regelmatig zonder enige noemenswaardige incidenten tegenkwam. Indien uw dochter werkelijk een doelwit zou zijn en indien uw belagers werkelijk uw dochter zouden willen treffen nadat u het land had verlaten, dan mag het verbazen dat I. na het gooien van de steen en het breken van het raam waar uw dochter zich achter bevond, simpelweg de benen nam en uw dochter hem daarna nooit meer terugzag (CGVS 2, p. 18). Uw dochter zou immers op dat ogenblik zonder volwassene in de buurt aan het spelen zijn. I. beschikte met andere woorden over voldoende opportuniteit om uw dochter werkelijk iets aan te doen indien hij dat zou willen. Dat dit eigenlijk op geen enkele manier gebeurde, uw dochter zou zich immers pas in tweede instantie hebben verwond aan het gebroken glas (CGVS, p. 17), toont nogmaals in de richting van de hierboven genoemde vaststelling, namelijk dat La Poche en de haren u in wezen niet in het vizier hebben. De door u beschreven gang van zaken betreffende de wonde die uw dochter zou hebben opgelopen, kan bijgevolg niet overtuigen. Het CGVS betwist niet dat uw dochter op desbetreffende 25 februari 2021 in het ziekenhuis verzorging diende te krijgen aan een voetwonde, maar uw verklaringen omtrent de manier waarop ze deze wonde zou hebben opgelopen doen de wenkbrauwen fronsen en komen weinig geloofwaardig over. De door u neergelegde medische documenten betreffende de verwondingen van uw dochter kunnen daarbij geen sluitend bewijs bieden voor de door u verklaarde omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen (zie document 4 in de groene farde van het administratief dossier). Dit biedt nooit volledige zekerheid over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Hetzelfde kan worden gezegd van de foto's die u hierbij voegt (zie document 5 in de groene farde van het administratief dossier). De ziekenhuisdocumenten tonen slechts aan dat uw dochter verzorging nodig had aan haar voet, maar er wordt tevens duidelijk in vermeld dat de oorzaak van de wonde niet geheel duidelijk is en dat de patiënte verklaarde aan het wandelen te zijn (zie bijgevoegde vertaling). Dat uw dochter tegenover de medische instanties verklaarde dat zij zich had bezeerd tijdens het wandelen, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent onherroepelijk in het gedrang. U kan aldus niet aannemelijk maken dat de verwondingen die uw dochter aan haar voet opliep in februari 2021 ook maar enigszins in verband kunnen worden gebracht met de vermeende problemen die u zou hebben met La Poche en de familieleden, die na dertien jaar op geen enkele manier als actueel kunnen overtuigen."*

Dat haar dochter I. regelmatig tegenkwam en dat hij tegen haar schreeuwde, zoals verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de bevinding dat er volgens verzoeksters verklaringen zich in al die jaren geen noemenswaardige en ernstige incidenten voordeden waaruit blijkt dat de familieleden van El Greñas het via haar dochter op verzoekster gemunt hadden of verzoekster wilden treffen via haar dochter. Dat I. dan ineens na al die jaren een steen naar haar dochter zou gooien, is in deze context dan ook weinig aannemelijk, te meer daar, indien haar dochter werkelijk een doelwit zou zijn en indien haar belagers werkelijk verzoeksters dochter zouden willen treffen nadat zij het land had verlaten, het weinig geloofwaardig is dat I. na het gooien van de steen en het breken van

het raam waarachter haar dochter zich bevond, vervolgens simpelweg de benen zou hebben genomen en haar dochter hem daarna nooit meer zou hebben teruggezien (NPO 6 april 2021, p. 18).

Verzoekster tracht in het verzoekschrift nog te argumenteren dat het zeer waarschijnlijk is dat het probleem met de familie van La Poche nog steeds de kern vormt van een rivaliteit die onlangs in een latere generatie opnieuw lijkt te zijn aangewakkerd. De Raad kan verzoekster in deze redenering niet volgen aangezien *“het probleem met de familie van La Poche”* wel degelijk in twijfel wordt getrokken, zoals hierna zal blijken.

7.2.3. Zo stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het gegeven dat verzoekster zich, na een verblijf van enkele maanden in Medellín in 2015 waar zij geen problemen kende, toch opnieuw in Cali vestigde, de omgeving waar zij ernstige schade beweert te vrezen, de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees danig relativeert. Hij motiveert daarbij terdege als volgt: *“In Medellín heeft u in wezen nooit iets van uw vroegere problemen gemerkt, u had er bovendien net werk gevonden en u heeft er een vriendin bij wie u terecht kan (CGVS 1, p. 13-14; CGVS 2, p. 5). Het mag bijgevolg verbazen dat u alsnog besloot om in Cali te blijven nadat gebleken was dat het dispuut omtrent vermeend seksueel misbruik, waardoor u uit Medellín diende af te zakken, slechts een storm in een glas water bleek te zijn (CGVS 2, p. 16). Dat het nadien voor u en uw dochter niet mogelijk was om opnieuw naar Medellín te gaan, waar u nochtans nooit enige problemen heeft ervaren, omdat uw vermeende belagers oorspronkelijk afkomstig zouden zijn uit die streek en het daar nog gevaarlijker zou zijn omwille van wat u beschrijft als drugssmokkel, alsook dat u in Medellín opnieuw werk zou moeten zoeken en het gewoonweg makkelijker was om terug bij de familiezaak in Cali aan de slag te gaan (CGVS 2, p. 16), kan op geen enkele manier overtuigen. Indien er wat u en uw dochter betreft werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan omwille van de problemen met La Poche en haar bende, kan het allerm minst overtuigen dat u een plaats waar u nooit iets gemerkt had van uw problemen achterlaat om daarop gedurende meerdere jaren opnieuw neer te strijken in dezelfde omgeving waar uw belagers u reeds zouden hebben weten treffen en waar de problemen zouden zijn ontstaan. U zou zelfs nooit meer hebben overwogen om Cali te verlaten in een poging om de zogenaamde problemen achter u te laten omwille van socio-economische beweeggronden (CGVS 2, p. 19), hetgeen niet bepaald getuigt van een gegronde vrees. Dat u bovendien tot wel twee keer toe uw dochter achterlaat in de omgeving waar u vervolging zou dienen te vrezen, waaruit u tevens een vrees voor het leven van uw dochter aan verbindt, doet eveneens erg eigenaardig aan. U bracht haar immers niet mee naar België, noch vergezelde uw dochter u toen u naar Medellín verhuisde (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 5, p. 8). Dat u over onvoldoende financiële middelen beschikte om ook uw dochter uit Colombia te laten vertrekken omdat uw grootmoeder u enkel en alleen voor uw reis geld had nagelaten (CGVS 1, p. 5) kan geen verschoning bieden. Het mag daarenboven verbazen dat u na uw vertrek uit Colombia gedurende meer dan anderhalf jaar wel in staat bleek te zijn om wekelijks 50.000 Colombiaanse peso's aan zogenaamd beschermingsgeld voor uw dochter over te maken (CGVS 2, p. 15), maar u haar niet met dat geld in veiligheid zou brengen in een andere omgeving dan Cali. Bovenstaande elementen ondergraven alreeds onherroepelijk de ernst en geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven vrees en asielmotieven.”*

Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor dat zij een vriendin heeft in Medellín (NPO 6 april 2021, p. 5). Zij heeft daarbij nergens verklaard dat zij in Medellín verbleef bij *“familie”* van deze vriendin en dat het *“eenmalige hulp”* betrof. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij bij die vriendin zelf verbleef (ibid., p. 5). Verzoekster heeft tijdens haar gehoren bij het CGVS evenmin opgeworpen dat haar vriendin weigerde dat zij haar dochter meenam naar Medellín. Haar argumentatie daaromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet meer dan een post factum bewering. Tijdens haar gehoor vertelde verzoekster dat zij daar werk had gevonden als bewaakster (NPO 30 september 2020, p. 12 en 13) en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster, hoewel ze beweert dat het leven in Medellín zeer duur was, geld verzamelde om haar dochter te kunnen ontvangen. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat zij, nadat de rechtszaak omtrent haar dochter in Cali was afgehandeld, niet kon terugkeren naar Medellín. Zoals vermeld, zij was er tijdens haar eerste verblijf in Medellín in geslaagd werk te vinden, zelfs voor het eerst met een wettelijk contract (ibid., p. 5), en verzoekster kan niet overtuigen dat zij daar niet wederom in zou slagen. Het louter aanhalen van socio-economische redenen om te trachten te verantwoorden waarom zij niet naar Medellín terugkeerde, getuigt inderdaad niet van een ernstige vrees.

Het betoog dat de familie van El Greñas afkomstig is uit Medellín waar er meer drugsmokkel is en er huurmoordenaars zijn, zoals verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op eigen initiatief naar Medellín vertrok en daar vier maanden heeft verbleven zonder enig probleem te kennen (NPO 30 september 2020, p. 14). Haar vermoedens dat een vriend of familielid van El Greñas haar zou hebben opgemerkt in Medellín, een miljoenenstad, zijn niet meer dan hypothetisch. De bevinding dat verzoekster na terugkeer uit Medellín, waar zij geen problemen kende en

werk vond, alsnog verkoos te blijven in dezelfde omgeving waar, volgens haar beweringen, haar belagers haar reeds zouden hebben weten te treffen en waar de problemen zouden zijn ontstaan, doet verder zeer zeker afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees en vluchtmotieven.

7.2.4. Verder stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat verzoekster, na haar terugkeer uit Medellín in 2015, er in slaagde gedurende meerdere jaren in Cali een normaal leven op te bouwen, steeds op hetzelfde adres in de wijk La Nave, waarbij hij terdege motiveert als volgt: *“U verklaart immers in alle jaren na uw terugkeer uit Medellín tot uw vertrek geen problemen meer te hebben gekend, buiten het vermeende gegeven dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een diefstal (CGVS 1, p. 10, p. 13, p. 14-15). Uw verklaringen met betrekking tot deze overval vertonen echter enkele fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het ernstige twijfels geplaatst dienen te worden bij de geloofwaardigheid van deze vermeende gebeurtenis. Zo situeert u deze overval bij de Dienst Vreemdelingenzaken in juli 2018 (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5), terwijl u later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud deze feiten duidt in juli 2017 (CGVS 1, p. 14). Hiermee geconfronteerd, geeft u slechts te kennen dat u het eigenlijk niet meer weet en past u uw verklaringen aan naar het jaar 2018 (CGVS 1, p. 14), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan ombuigen. Bovendien vertelde u initieel dat u toen beroofd zou zijn door iemand die u herkende als geaffilieerd met de bende Los Ochos (CGVS 1, p. 10), dus niet Los Simpsons van de familieleden van El Greñas en La Poche (CGVS 1, p. 13). Later beweert u dan weer dat u tijdens deze laatste diefstal wel familieleden van La Poche en El Greñas had herkend (CGVS 1, p. 13). Dergelijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben tot de essentie van de door u naar voren geschoven gebeurtenis, ondermijnen onvermijdelijk de geloofwaardigheid ervan.”*

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat zij een “normaal leven” had en beweert zij dat zij wapens heeft gekocht om zich te beschermen, hetgeen geheel niet blijkt uit haar verklaringen op het CGVS en niet meer is dan een post factum bewering, en dat zij zelfverdedigingscursussen volgde. Wat er ook van zij, deze argumentatie doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen problemen meer heeft gekend na haar terugkeer uit Medellín, buiten de vermeende overval.

Wat betreft deze overval, blijkt uit het administratief dossier dat zij hierover inderdaad tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zowel over de datum als de dader.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij zich heeft vergist tijdens haar vrije relaas. Zij bevestigt dat de overval inderdaad in 2018 plaatsvond en dat het iemand uit de familie van La Poche betrof.

Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat in casu niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Er wordt van verzoekster geen exacte datum verwacht maar wel dat zij door haar verklaringen heen eensluidende verklaringen kan afleggen over de situering van de overval in de tijd alsook dat zij samenhangende verklaringen kan afleggen over de daders van deze overval, quod non. Verzoekster legt niet enkel tegenstrijdige verklaringen af doorheen haar verschillende gehoren op de DVZ en het CGVS maar slaagt er ook in om binnen één antwoord tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de daders van de overval, waarbij zij eerst stelt dat zij “een familielid van La Poche of van El Greñas” herkende en dan weer stelt dat zij toen “iemand van Los Ochos” herkende (NPO 30 september 2020, p. 13).

Waar verzoekster tracht de tegenstrijdigheden te verklaren door te stellen dat het om “een heimelijk en traumatische gebeurtenis” ging, kan zij niet worden gevolgd. Ook al zouden deze gebeurtenissen een zware indruk hebben nagelaten, ze betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoekster die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Aldus mag van verzoekster redelijkerwijs worden verwacht dat zij, indien de overval daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, in staat is hierover coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Buiten verzoeksters blote beweringen in het verzoekschrift, kan uit het rechtsplegingsdossier op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen haar zouden hebben verhinderd om op effectieve wijze deel te nemen aan het gehoor en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster gaf geen blijk van bijzondere procedurele noden (AD CGVS, stuk 7, vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ). Uit niets in het gehoorverslag blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat, hoewel verzoeker emotioneel was, de gehoren op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Bovendien hebben verzoekster noch haar raadsman gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor verzoekster moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Er wordt verder niet aangetoond dat verzoeksters cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster noch haar raadsman enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS.

De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen.

Verzoekster klaagt in het verzoekschrift aan dat zij niet met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd waardoor zij meent dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, dat luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*

In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoekster heeft de gelegenheid te baat genomen om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar kan in casu niet overtuigen.

7.2.5. De commissaris-generaal benadrukt op goede gronden dat verzoekster sinds 2015 in de wijk La Nave van de stad Cali een rustig leven kende waarbij hij terecht uiteenzet: *“u had er een normale en aangename dagelijkse routine opgebouwd (CGVS 2, p. 7). In tegenstelling tot wat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde, namelijk dat u na de vermeende diefstal stopte met gelatine te verkopen en niet meer buiten de omgeving kwam (CGVS 1, p. 15), geeft u later immers te kennen dat u wel degelijk steevast tot uw vertrek uit het land aan het werk bleef. Zo werkte u al van kindsbeen op verscheidene locaties in het gelatinekraam waarvoor uw familie erg bekend staat in de omgeving en u bleef dit doen tot twee dagen voor de reis naar België (CGVS 2, p. 6-7). Daarnaast was u ook drie jaar lang aan de slag in een bakkerij als verkoopster, een job die u uitoefende tot enkele maanden voor uw vertrek uit Colombia. Dergelijke jobs zijn evenwel allerm minst discreet te noemen. Daarbij ging uw dochter al drie jaar lang steeds naar dezelfde school alvorens de coronapandemie uitbrak en ze haar lessen online diende verder te zetten (CGVS 2, p. 9). U en uw dochter leidden sinds uw terugkeer uit Medellín in 2015 aldus een normaal leven, zonder ook maar enige concrete aanvaringen met La Poche, de andere familieleden van El Greñas en de bende Los Simpsons, hetgeen een duidelijke verdere aanwijzing vormt dat er wat u betreft feitelijk geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Onvermijdelijk dringt de vaststelling zich op dat indien de familieleden en bendeleden van El Greñas u of uw dochter werkelijk hadden willen treffen, zij hier gedurende meer dan tien jaar in wezen alle kansen toe hebben gehad. Dit alles laat echter toe te vermoeden dat de familieleden en bendeleden van El Greñas het in wezen niet op u gemunt hebben.”*

Verzoekster betoogt dat zij verschillende keren is moeten verhuizen en stelt dat zij problemen had met de familie van La Poche, waarbij zij stukken uit haar gehoorverslagen citeert. Hetgeen verzoekster citeert heeft echter betrekking op gebeurtenissen die alle zouden hebben plaatsgevonden voor haar vertrek in 2015 naar Medellín. Daargelaten de vraag of er geloof kan worden gehecht aan deze gebeurtenissen, doet dit geen afbreuk aan de bevinding dat verzoekster, na haar terugkeer uit Medellín, in Cali bleef wonen en aldaar in de wijk La Nave gedurende meerdere jaren een normaal en rustig leven uitbouwde. Verzoekster benadrukt dat zij een taxi betaalde opdat haar dochter naar school kon gaan, maar uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster toen nog niet in de wijk La Nave woonde (NPO 30 september 2020, p. 9-10). Uit haar verklaringen blijkt verder dat toen zij en haar dochter in de wijk La Nave woonden, zij haar dochter vaak ging brengen en ophalen aan de school, en andere keren een vriendin haar dochter ophaalde (NPO 6 april 2021, p. 7). Verder haalt verzoekster aan dat zij een vijandige bende Los Ochos betaalde voor bescherming, maar deze uitleg kan niet overtuigen waar verzoekster evengoed, hetzij dan op tegenstrijdige wijze, verklaarde dat zij zou zijn beroofd door Los Ochos (NPO 30 september 2020, p. 10).

7.2.6. Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij terecht bemerkt dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees nog verder wordt gerelativeerd door de vaststelling dat zij nooit een beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die

beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

De Raad leest in de COI Focus *“Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid”* van 16 februari 2021, waarover verzoekende partij ter terechtzitting geen bemerkingen maakt, dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía.

Zoals verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming.

De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om een dader te identificeren, laat staan te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

Verzoekster citeert uit de rapporten van de United States Department of State en OSAR (stukken 7 en 9 bij het verzoekschrift) om de tekortkomingen in het Colombiaanse systeem en de onmogelijkheid van de Colombiaanse staat om burgers te beschermen te benadrukken, waardoor zij meent dat het in deze context begrijpelijk is dat zij nooit bescherming heeft gevraagd.

Waar verzoekster specifiek verwijst naar corruptie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat hier de nodige stappen werden/worden gezet. In de landeninformatie die verzoekster zelf aanhaalt, kan worden gelezen dat er in de Colombiaanse wetgeving strafrechtelijke boetes zijn voorzien voor corruptie en dat de Colombiaanse overheid deze in het algemeen op effectieve wijze implementeert. Er blijkt uit de landeninformatie niet dat corruptie dermate wijdverspreid is in het rechtssysteem dat het niet langer doeltreffend zou zijn. Integendeel, de onafhankelijkheid van het rechtssysteem wordt niet betwist en tevens blijkt duidelijk dat actie wordt ondernomen tegen corruptie. Zo is er een Procuraduría die overheidsfunctionarissen controleert, inclusief de Fiscalía (COI Focus 16 februari 2021, p. 6). Uit de landeninformatie die verzoekster zelf aanhaalt, blijkt overigens dat de Procuraduría in het kader van de COVID-19-crisis een onderzoek voert naar meer dan 40 overheidsambtenaren wegens vermeende corruptie.

De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is maar ook niet theoretisch zodat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat ze zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat dit bij verzoekster duidelijk niet het geval is en motiveert hierover als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde*

problemen met de familieleden van El Greñas en de bende Los Simpsons nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalía of zocht u andere hulpmogelijkheden. Ook uw moeder en dochter hebben zich nooit tot de nationale autoriteiten gericht in navolging van de vermeende confrontatie met I. (CGVS 2, p. 19), hetgeen toch de wenkbrauwen mag fronsen indien uw dochter hierbij werkelijk verwondingen zou hebben opgelopen. Dat zij geen klacht zouden hebben neergelegd door hetgeen uw broer heeft meegemaakt, raakt kant noch wal (CGVS 2, p. 19). Verder kunnen uw beweringen omtrent vermeende corruptie van de politie niet overtuigen, deze zijn immers slechts speculatief en kunnen evenmin verschoning bieden. Eerder zou u immers reeds uw weg naar de politie hebben gevonden nadat uw identiteitskaart gestolen zou zijn geweest (CGVS 1, p. 14). Dat u toen wel aangifte zou hebben gedaan over de diefstal van uw identiteitsdocument, maar op geen enkel moment verdere bescherming zou hebben gezocht, doet wederom aan uw algehele geloofwaardigheid twijfelen. Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat een voormalige huisbaas een agent was en dat hij steeds erg begripvol zou geweest zijn naar u toe (CGVS 1, p. 9). Het mag aldus nog meer verbazing opwekken dat u nooit enige hulp zocht. Dat u gedurende al deze jaren nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.”

Verzoekster haalt landeninformatie aan die betrekking heeft op burgers die worden bedreigd door gewapende groeperingen of de Colombiaanse veiligheidsdiensten, dan wel op burgers die zich bevinden in gebieden waar een gewapend conflict heerst. In casu is hiervan geen sprake, daar het relaas van verzoekster enkel betrekking heeft op gemeenrechtelijke criminele feiten gepleegd door een particuliere familie, waarvan geenszins blijkt dat die enige band zou hebben met gewapende groeperingen of de Colombiaanse veiligheidsdiensten, en daar verzoekster afkomstig is uit de grootstad Cali waar, zoals hieronder wordt uiteengezet, geen sprake is van een gewapend conflict.

Verzoekster licht verder geen overtuigende individuele omstandigheden toe die aannemelijk maken dat in haar geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is. Dat er redelijke overheidsbescherming voorhanden is in Colombia, wordt overigens bevestigd door verzoekster waar zij gewag maakt van een onderzoek door het parket naar eventuele seksuele feiten gepleegd door haar schoonbroer tegen haar dochter.

Het doel van een klacht bij de Fiscalía is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de Colombiaanse autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekster toont niet concreet aan dat in haar geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep heeft kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft.

Dat verzoekster doorheen de dertien jaar dat zij zou zijn bedreigd door de familie van El Greñas geen beroep heeft gedaan op de beschermingsmogelijkheden die de Colombiaanse overheid voorziet, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar relaas en vrees.

7.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster volgende motieven ongemoeid laat, die door de Raad worden gehandhaafd: “(...) Hoewel u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wenste te laten uitschijnen dat het stoppen met betalen van dit beschermingsgeld problemen zou kunnen veroorzaken met Los Ochos (CGVS 1, p. 15), dient in wezen te worden opgemerkt dat u niet veel later de betalingen beëindigde en dat nergens uit uw verklaringen naar voren komt dat Los Ochos hier ooit enige problemen van hebben gemaakt (CGVS 2, p. 15). Daarbij dient te worden aangestipt dat u geen enkele vrees aanhaalt ten opzichte van Los Ochos of ingevolge het beschermingsgeld, u stelt duidelijk enkel La Poche en de haren te vrezen (CGVS 2, p. 14). Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen enkele gegronde vrees in uw hoofde vaststellen wat betreft Los Ochos en El Enano. (...)

Als laatste dient te worden toegevoegd dat uw asielaanvraag wordt gekenmerkt door een laattijdig karakter, hetgeen eveneens negatief reflecteert op de oprechtheid van de door u naar voren geschoven vrees. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees worden immers danig ondermijnd door de vaststelling dat u een kleine tien maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen na uw vertrek uit Colombia en dat u voor deze laattijdigheid geen verschonende verklaring kan bieden. U arriveerde in België op 1 april 2019 en diende voor het eerst een asielaanvraag in op 8 januari 2020. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u aanvankelijk rekende op uw Colombiaans-Belgische partner omdat u hier met hem zou kunnen samenwonen maar dat de relatie gekenmerkt werd door dramatiek en problemen (CGVS 2, p. 12), biedt weinig verschoning. Dit laat het CGVS toe te vermoeden dat er andere motieven hebben meegespeeld voor uw vertrek uit Colombia, en dat het

zoeken van internationale bescherming in wezen geen prioriteit voor u bleek te zijn. Bovendien gingen jullie drie maanden na uw aankomst in België uit elkaar (CGVS 2, p. 8), alsnog wachtte u nog meer dan een half jaar met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van iemand die beweert een gegronde vrees te koesteren, kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de asielprocedure. Dat het nog een zevental maanden duurde vooraleer u zich tegenover de Belgische asielinstanties vluchteling verklaarde, mag sterke verbazing oproepen. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen finaal de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees onderuithalen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

(...)

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart voor, dient gesteld te worden dat het CGVS uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Evenmin wordt weerlegd dat uw broer werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, zoals ook blijkt uit de kopie van een document betreffende deze veroordeling en bijhorende strafmaat, die u neerlegt. Er dient echter te worden vastgesteld dat u ingevolge deze gebeurtenissen op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk weet te maken (zie supra). De medische documenten betreffende uw dochter en de bijhorende foto's, kunnen zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd niet overtuigen."

7.8. Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Colombia in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De ernst, plausibiliteit en geloofwaardigheid van verzoeksters vrees en beweringen dat de familieleden van El Greñas, de jongen die door haar broer werd gedood in 2008, en die behoren tot de bende Los Simpsons, het op haar gemunt zouden hebben, wordt immers op verschillende vlakken ondergraven.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, is er in casu geen sprake van een omkering van de bewijslast en kan verzoekster niet dienstig een schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *"Colombia – Veiligheidssituatie"* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verzoekster maakt op dit punt een selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie, waar zij met haar betoog lijkt te suggereren dat dit gewapend conflict zich over het hele land uitspreidt en dat iedereen daar op elk moment aan kan worden blootgesteld, quod non.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (->massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekster afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellen-groeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoekster afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in de grootstad Cali worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia.

Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de mate waarin het geweld in Cali mogelijk is gelieerd aan het gewapend conflict in het departement Valle de Cauca is verder slechts gering en indirect. In zoverre het geweld verband houdt met het gewapend conflict op het platteland in het departement Valle del Cauca betreft het onder meer 'politiek' geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Het geweld dat aanwezig is in de stad Cali kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Het aanwezige geweld in de stad Cali is verder, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

Verzoekster verwijst nog naar de repressie en het politiegeweld ten aanzien van de manifestanten in Cali tijdens de recente protesten in april 2021. De Raad benadrukt dat dit in casu doelgericht geweld betreft in het kader van protesten en demonstraties in de periode april-juni 2021 dat daarenboven geen uitstaans heeft met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 11-12; 40-41).

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund en ligt in dezelfde lijn. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De vraag naar een intern vestigingsalternatief en de redelijkheid ervan in het kader van de economische situatie in Colombia, die zou zijn verslechterd omwille van de Covid-19 crisis, is dan ook niet dienstig. Evenmin is de vraag naar een effectieve bescherming tegen ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in dit geval aan de orde.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre deze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES